

„Dar cel drept va trăi prin credință”

Versete călăuzitoare: Evrei 11.1-19

Evrei 11.1-6: Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute. Pentru că prin aceasta au primit mărturie cei din vechime. Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată. Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit. Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu. Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.

Acest capitol are un caracter cu totul special, cu totul diferit de capitolele precedente și de următoarele. Este, ca să spunem așa, un comentariu - o explicație - a cuvintelor de la sfârșitul capitolului al zecelea: „Și cel drept va trăi prin credință” [Evrei 10.38].

Epistola către Evrei îl conduce pe credincios, ca să spunem așa, în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus. Am vrea să spunem că nimic nu este mai greu de înțeles și de reținut decât faptul că credinciosul poate intra cu îndrăzneală în Locul Preasfânt în orice moment și în orice împrejurare. Credincioșii stau adesea, ca să spunem așa, la intrarea în Locul Preasfânt. Ei nu se consideră apți să intre, dându-le astfel lui satan și lumii timp și ocazia de a-i ataca. Ai greșit? Grăbește-te să intri în Locul Preasfânt! Nu te simți apt? Fugi cu credință prin sângele lui Isus în Locul Preasfânt! Dacă te afli în necaz sau în întristare din cauza inimii tale rele și a lumii care îți creează probleme, fugi direct în Locul Preasfânt, unde numai acolo este siguranță și pace. Dacă suntem acasă acolo, nu suntem acasă în lume. Lumea nu ne poate face rău, dacă suntem ascunși în Hristos. Credința noastră în Fiul lui Dumnezeu este victoria care biruiește lumea (1 Ioan 5.5).

Cel de-al zecelea capitol anterior ne arată pe credincioșii de odinioară, care au acceptat cu bucurie jefuirea bunurilor lor, știind că aveau pentru ei o avere mai bună și mai durabilă. Așa să fie și în cazul nostru. Dacă lumea îți va lua totul, bunurile, viața ta - totul - îi vei spune „mulțumesc”? Pentru ochiul credinței este cel mai bun lucru pe care lumea îl poate face credinciosului, dar din punctul de vedere al cărnii este cel mai rău.

O altă trăsătură importantă, pe care o găsim în această epistolă, este modul în care Duhul Sfânt, atunci când El vorbește despre jertfa și preoția lui Hristos, aduce gloria Sa ca „*Fiul al lui Dumnezeu*” înaintea inimilor noastre. Este vorba de Isus, *Fiul lui Dumnezeu*, care a străbătut cerurile ca marele Mare Preot (Evrei 4.14). Găsim această formă de exprimare mai ales la apostolul Pavel când vorbește despre Hristos. Imediat după convertirea sa, citim că L-a predicat pe Isus în sinagogi, că *El este Fiul lui Dumnezeu* (Faptele apostolilor 9.20), iar în scrisoarea sa către credincioșii din Galatia spune: „Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea *în Fiul lui Dumnezeu*” (Galateni 2.20). Nu ar fi fost de ajuns să scrie „în Domnul Isus”? Nu, nu era suficient. Asta ar fi spus doar că Isus a fost înălțat ca Om la dreapta lui Dumnezeu. Desigur, este vorba de aceeași Persoană glorioasă, dar există o putere infinită în faptul că este *Fiul lui Dumnezeu*, Cel care este viața noastră și totul pentru noi.

Dar să ne întoarcem la capitolul nostru. **Primul verset** ne oferă o prezentare a credinței în puterea și eficacitatea ei practică. Prin credință înțelegem *lucrurile pe care nu le vedem* ca fiind

realități esențiale. Credința este convingerea deplină despre lucrurilor nădăjduite; ele sunt fapte - realități - pentru inimă; deși în exterior ele nu sunt încă vizibile și perceptibile, totuși sufletele noastre sunt convinse prin credință de veridicitatea și realitatea lucrurilor.

Al doilea verset ne învață că credința era puterea prin care sfinții trăiau în zilele de demult pentru Dumnezeu și prin care au obținut mărturie de la Dumnezeu. Aceasta este urmat de exemple caracteristice care au un aranjament foarte special și remarcabil.

Versetul 3 începe prin a spune mai întâi că noi înțelegem prin credință că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Filozofii din zilele noastre, cu toată laudăroșenia lor cu privire la cercetările lor științifice, nu înțeleg aceasta. Dumnezeu ne-a spus tot ceea ce trebuie să știm despre originea lumii. Această lume, din care așteptăm să ieșim, a fost întocmită prin simplul Cuvânt autoritar al lui Dumnezeu - „El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a luat ființă” (Psalmul 33.6-9; Psalmul 148.5). – Ea a fost inundată de potop, iar acum este păstrată pentru foc prin Cuvântul lui Dumnezeu (2 Petru 3.7). Dacă înțelegem aceasta în certitudinea credinței - că totul va fi dat focului - atunci nu vom purta prea mult grijă de lucrurile lumii, gândurile noastre vor fi mai degrabă concentrate pe calea de ieșire din această lume. Înțelepții lumii speculează zi și noapte despre cum a apărut lumea și cum se va sfârși. Dar adu-le pe Dumnezeu și spune-le că știi cum a fost întocmită ea, că Dumnezeu a spus și a luat ființă, și că din nou un Cuvânt de la Dumnezeu va fi rostit și o va arde; atunci vei vedea că ei trebuie să mărturisească despre ei înșiși: „Nu știm”; dar totuși, că nu le place să-L vadă pe Dumnezeu adus în această chestiune și să-L recunoască.

Al patrulea verset ne arată cum lucrează credința într-un om care se apropie de Dumnezeu în închinare, spre deosebire de cei care se apropie de El fără credință. *Cain* și *Abel* erau amândoi din aceeași părinți, dar unul dintre ei *cunoștea prin credință calea de a se apropia de Dumnezeu*, iar celălalt (fără credință) era orb în această privință. Amândoi știau prin părinții lor despre sentința de moarte a lui Dumnezeu asupra păcatului și despre blestemul care era asupra pământului din cauza păcatului omului și amândoi știau că sunt păcătoși.

Cain a ignorat realitatea păcatului său și sentința lui Dumnezeu. El a ignorat faptul că păcatul a creat o prăpastie între el și Dumnezeu și, ca unul aflat sub judecata lui Dumnezeu, a îndrăznit să aducă *rezultatul efortului său* - rodul pământului blestemat - la Dumnezeu. Cu siguranță că ce a adus a fost cel mai bun din roadele pământului și, fără îndoială, i-a plăcut lui Cain și, pentru că i-a plăcut, a crezut că trebuie să-I placă și lui Dumnezeu - dar Dumnezeu i-a respins jertfa. Și ce sunt toate formele și ceremoniile celebrate astăzi în așa-numitele lăcașuri de închinare lui Dumnezeu - exercițiile religioase, rugăciunile pioase, faptele bune fără credință - nu sunt oare același lucru?

Abel știa că păcatul stătea între el și Dumnezeu. El a crezut ce a auzit de la părinții săi și a recunoscut judecata lui Dumnezeu asupra lui, așa că s-a apropiat de Dumnezeu ca un păcătos vinovat, care nu avea nimic de adus **de la sine** lui Dumnezeu. El ia un *miel* și pune între el și Dumnezeu sângele și moartea unei jertfe nevinovate. În acest fel, el a adus moartea lui Hristos înaintea lui Dumnezeu (simbolic, desigur). Când s-a apropiat de Dumnezeu în acest fel, a primit mărturia că era drept. Dumnezeu dă această mărturie doar celor care intră în prezența Sa cu sângele Fiului Său. Orice ai face sau ai aduce lui Dumnezeu, nu vei primi această mărturie că ești drept în niciun alt mod (compară cu Romani 3.24-26).

În **versetul 5** găsim credința lui *Enoh*. În el avem în Scriptură imaginea desăvârșită a unei umblări evlavioase (cu excepția Domnului Isus, bineînțeles). Ni s-au spus multe despre David, Solomon, Iosia și mulți alți sfinți ai Vechiului Legământ. Tot ce auzim despre Enoh este doar atât: „*El a umblat cu Dumnezeu și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat*” (Geneza 5.22-24) și că el „înainte de răpirea lui a avut mărturia că era plăcut lui Dumnezeu”. Fără îndoială că

a avut greșelile sale, ca noi toți, dar ceea ce a caracterizat viața lui a fost faptul că *a umblat cu Dumnezeu*, iar aceasta este ceea ce Duhul Sfânt a consemnat pentru noi de două ori. Iubiților, umblăm noi cu Dumnezeu? Ceea ce mi se pare atât de prețios în această istorisire este faptul că Enoh nu ne este prezentat ca un om care era mai presus de noi în tot și în toate, ci ca unul care a umblat cu Dumnezeu în munca vieții, în familia sa, etc. El păștea turmele, ca toți cei din timpul lui, pe pășunile pământului, ca un simplu păstor, iar Cuvântul ne spune: „A născut fii și fiice”, iar în toate aceste relații a umblat cu Dumnezeu.

Există o mare diferență între un credincios care știe că *Dumnezeu este pentru el* și un credincios care este aici *pentru Dumnezeu*. Permiteți-mi să încerc să arăt ce vreau să spun prin aceasta. Să ne uităm la Avraam și la Enoh din aceste două puncte de vedere.

Avraam a știut și a experimentat mereu că Dumnezeu este *pentru el* și că ochii Lui erau ațintiți asupra lui în har și binecuvântare. Dar, în loc să umble cu Dumnezeul gloriei și să fie preocupat doar cu El, el era aproape întotdeauna implicat în această sau acea dificultate. Dumnezeu i-a spus să-și părăsească țara și rudeniile, dar el nu a îndeplinit pe deplin această însărcinare până când Tarah, tatăl său, a murit (Faptele apostolilor 7.2-4). Apoi, când s-a aflat în țara despre care Dumnezeu îi spusese: „Voi da *această țară* seminței tale” și a venit foametea, a decis să părăsească țara și să meargă în Egipt, fără să fi primit instrucțiuni de la Dumnezeu în acest sens. Dar, din cauza frumoasei sale soții, pe care i-o dăruise tot Dumnezeu, s-a temut pentru viața lui și, fiind încă în țara făgăduinței, s-a refugiat în minciuni și s-a dus să le spună în Egipt (Geneza 12.9-20). Din nou, Dumnezeu i-a dat o mare promisiune, dar el nu poate aștepta împlinirea ei. Încearcă să o aducă la îndeplinire într-un mod carnal și aduce neliniște și dezordine în casa sa prin Ismael (Geneza 16).

Enoh, dimpotrivă, apare în fața noastră ca unul care este numai *pentru Dumnezeu* în această lume. Dumnezeu îl anunțase că vrea să-l răpească. Ar fi putut el să caute *lucrurile lumii* având *această speranță* înaintea lui? Crezi tu că rugăciunile lui se axau în jurul cererii: „O, Doamne, dă-mi aceasta sau aceea”? Crezi tu că rugăciunea lui nu era mai degrabă: „Dacă vrei să mă răpești, atunci ajută-mă să fiu plăcerea Ta cât timp sunt aici”. Dacă EL este bucuria noastră și EL umple inimile noastre, nu este firesc să dorim să-I fim pe plac? Atunci aceasta va fi singura noastră dorință.

În cele ce urmează, vedem cum Abel a fost urmat de Enoh. Enoh și-a început alergarea de la mielul lui Abel, ca să zic așa, pentru a o termina acolo sus, în glorie. Așadar, avem ca *început* crucea lui Hristos aici *jos* și ca *sfârșit* Mielul din centrul tronului de *sus*, iar spațiul *intermediar*, *umblarea cu Dumnezeu* spre buna Lui plăcere. Dacă *înaintea sufletului nostru* stă crucea lui Hristos *ca punct de plecare* și Domnul Isus Hristos *ca venind*, să ne ia la El, nu ne vom mai preocupa de nimic altceva, decât de a-I fi plăcuți. Aceasta este mult mai mult decât a fi convertit și fericit în Domnul. Este posibil ca unii dintre cei care citesc aceste rânduri să-și fi găsit doar de curând mântuirea și bucuria în Hristos. Vreau să îi avertizez pe aceștia (ca și pe mine și pe toți) să nu ne oprim la bucuria noastră. Vreau să le spun tuturor să rămână aproape de Hristos, să se agațe de Domnul, dar să nu se preocupe cu bucuria lor. Poți pierde sentimentul bucuriei tale; atunci ce vei face? Atașează-te de El, pe El nu-L poți pierde; bucuria ta se poate prăbuși, dar El nu. Ține-te de El, *umblă* cu El, și dacă asta nu este bucurie, atunci nu există niciuna. Lasă ochii inimii tale să-L privească pe El, sufletul tău va fi umplut de o bucurie pe care cuvintele nu o pot exprima. La aceasta se referă Petru când scrie: „Pe Care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; și, crezând în El, deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă” (1 Petru 1.8).

Este ceva minunat să te afli în această lume, fără teamă, fără griji, fără nici o dorință, purtând în inimă doar dorința de a umbla cu El prin credință, despre care se spune că fără credință este

cu neputință să-I fim plăcuți. Numai prin *credință* putem să-I fim plăcuți. La ce folosesc toate bijuteriile, ornamentele și podoabele din biserici și capele? Oh, vei spune, casa lui Dumnezeu trebuie să fie frumoasă, și cu siguranță Dumnezeu Se bucură când Își vede casa frumoasă. Ar fi mai bine dacă ai spune: *Nouă* ne place așa. Dar nu gândești că, de aceea, trebuie să-I placă și lui Dumnezeu. Poate că spui: „Privește templul”. Unde este templul acum? Nu a mai rămas nici măcar o piatră peste alta. Ce vrea Dumnezeu să facă cu lumea? Scriptura ne spune că vrea să o ardă, și nu doar lemnul, fânul și paie, ci și toate clădirile minunate, operele de artă, imaginile frumoase pe care le-au făcut oamenii. Arată aceasta că Dumnezeu Se bucură de aceste lucruri? Pui tu în foc ceea ce îți face plăcere? Oamenii pot face astfel de lucruri pentru *ei înșiși*, pentru bucuria și stimularea sentimentelor *lor*, dar dacă ar crede că Dumnezeu vrea să pună totul în foc, nu ar ridica astfel de lucruri în locurile de închinare ale lor, pentru a face bucurie ochiului *lui Dumnezeu*. Și cum rămâne cu toată știința lumii, cu înțelepciunea vorbirii, cu concertele pioase, cu muzica și arta cântecului, cu ajutorul cărora se dorește să se facă închinarea plăcută lui Dumnezeu? Are Dumnezeu plăcere de acestea? Cu siguranță că nu! Ele sunt lucrurile lumii, sortite judecății. Putem oferi ceva lui Dumnezeu care să-I placă, care este amestecat cu lucrurile care sunt sub judecata Lui? Să nu amestecăm slujba noastră, jertfele noastre de laudă, pe care le oferim lui Dumnezeu, cu astfel de lucruri (Amos 5.21-24). Nu putem să-I oferim lui Dumnezeu ca dar, ceva care se află sub blestemul Său. El nu Se poate uita la el, așa cum nu S-a putut uita la jertfa lui Cain. Noi putem admira astfel de lucruri, dar nu le putem oferi Domnului pentru a-I fi pe plac. Dumnezeu nu vrea să accepte nimic altceva decât mielul înjunghiat de Abel. Noi am fost acceptați în „mireasma plăcută” a acestei jertfe, iar orice dar de jertfă, pe care îl aducem *lui Dumnezeu*, dacă vrem să fie plăcut lui Dumnezeu, trebuie să poarte în el prin credință *mireasma plăcută a jertfei lui Hristos*, dar nu mirosul putrezirii al omului în carne.

Dar nu numai că noi trebuie să avem *credință*, pentru a-I face plăcere, ci trebuie să-L cunoaștem și ca *Răsplătitor* al celor „*care-L caută*”. Să nu gândești că aceasta este valabil doar pentru cei care Îl caută când sunt în persecuții și suferințe, și nu și celor care se află în cursul obișnuit al vieții. Nu, Dumnezeu vrea să fie căutat chiar și în cele mai mărunte lucruri din viața noastră de zi cu zi. „În orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri” (Filipeni 4.6). El vrea ca noi să punem totul, chiar și cele mai mici lucruri, în legătură cu El, și ar trebui să fim siguri că El este un răsplătitor al celor care fac aceasta. Gândești tu că Dumnezeu, care ne-a dat viața eternă, nu ne va da și un ac sau un pahar cu apă rece, dacă I le vom cere? El ne va da și cel *mai mic*, și cel *mai mare* lucru, *glorificând* Numele Său.

Dar cum stau lucrurile cu noi? Credem noi? Îl căutăm? Luăm totul de la El? De ce se îndatorează oamenii? De ce fură? Pentru că nu-L cred pe Dumnezeu. Dacă am crede că El ne dă ceea ce avem nevoie, am împrumuta de la vecinul nostru? Cu siguranță că nu. Să presupunem că există un tată, care are șapte copii, și nu are de lucru, iar copiii sunt în nevoie. El iese din casă. Există pâine în magazin; vânzătorul s-a întors cu spatele; el o ia și o aduce copiilor săi. Dacă ar crede în Dumnezeu și că trebuie să-I ceară pâine, ar face el aceasta? El I-ar cere lui Dumnezeu pâine și El i-ar da atât cât are nevoie, într-un fel sau altul. Este la fel de ușor pentru El să dea o sută de pâini ca și una singură. Ascultați ce-i spune Dumnezeu lui Israel: „«Aduceți toată zeciuiala în casa vistieriei, ca să fie hrană în casa Mea; și puneți-Mă la încercare acum prin aceasta», zice DOMNUL oștirilor, «dacă nu vă voi deschide ferestrele cerurilor și nu voi turna peste voi o binecuvântare până nu va mai fi loc pentru ea»” (Maleahi 3.10). Ceea ce dorește Domnul de la noi este *o inimă neîmpărțită de credință și ascultare* față de El, și astfel vom experimenta credințioșia Sa.

O femeie săracă a fost întrebată: „A fost Dumnezeu întotdeauna bun cu tine?”. Răspunsul ei a fost: „Bun! Oh, atât de bun încât uneori aș vrea să cred că El nu are alt copil pe lume în afară

de mine, așa a avut grijă de mine”. Aceasta este credința, prin care Îi suntem plăcuți. Ea nu avea nimic altceva decât un pat sărăcăcios și un dulap gol, dar credința ei Îl cunoștea pe Dumnezeu cel viu, puterea și mângâierea Lui, iar în El avea toate sursele de ajutor și mângâiere. Ea nu Îl căuta pentru confort sau posesiuni, ci Îl căuta pentru a primi har și putere pentru fiecare zi. Oamenii își strâng banii și îi predau la bancă sau îi pun în dulapuri de fier, pentru a nu le fi furăți. Noi, în țara noastră, am experimentat într-un mod cu totul deosebit și categoric faptul că Dumnezeu este o siguranță *mai mare* pentru credincioși decât toate băncile și seifurile. Și dacă avem credință *pentru noi* înșine, putem avea credință și *pentru alții*, așa cum spune Pavel: „Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus” (Filipeni 4.19).

O, de am cunoaște mai mult ce înseamnă să-L căutăm în credință!

Evrei 11.7-12: Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței. Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat, ca să iasă spre locul pe care urma să-l primească de moștenire, și a ieșit, neștiind unde merge. Prin credință a locuit temporar în țara promisiunii, ca într-o țară străină, locuind în corturi, cu Isaac și Iacov, împreună-moștenitori ai aceleiași promisiuni; pentru că aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință și Sara însăși a primit putere pentru întemeierea seminței și dincolo de vârsta potrivită, pentru că L-a socotit credincios pe Cel care a promis. De aceea, și dintr-unul singur și acela aproape mort, au fost născuți o mulțime ca stelele cerului și ca nisipul fără număr de pe țărmul mării.

Al șaptelea verset al capitolului nostru ne arată într-un mod simplu și clar că credința este forța motrice care ne aduce la mântuire. Această credință mântuitoare nu este înnăscută în nici o ființă umană, ea este lucrată numai prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Dumnezeu și numai omul care primește ce îi spune Dumnezeu omului posedă această credință. Pavel scrie: credința nu este a tuturor (2 Tesaloniceni 3.2b) și în Romani 10.17: credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Noe este imaginea potrivită a unui om care primește cu tot sufletul ceea ce Dumnezeu îi face cunoscut. Revelațiile, pe care Dumnezeu i le-a făcut, au produs în el credința mântuitoare despre care se vorbește în Scriptură și ca despre „ascultarea credinței”. El a fost salvat prin credință, această putere mișcătoare, prin care a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea ... iată, aduc potopul de ape pe pământ, ca să nimicesc toată carnea în care este suflare de viață sub ceruri” (Geneza 6.13,17). Frica de judecata care urma să vină l-a făcut, fără îndoială, ca și pe temnicerul din Filipi, să întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”. Când Dumnezeu i-a spus apoi: „Fă-ți o corabie”, el a făcut imediat ce i-a spus Dumnezeu, fără să pună măcar o întrebare. El a crezut, s-a temut și a fost ascultător.

Găsim aici o mare diferență între Noe și Enoh. Dumnezeu i-a spus lui Enoh că îl va răpi. Enoh a crezut și a fost *cuprins de această speranță*. Întreaga lui viață, în toate detaliile ei, a fost sub influența acestei *speranțe*, că Dumnezeu îl va răpi. Dumnezeu i-a vorbit lui Noe despre judecată. Noe a crezut și a fost *„cuprins de teamă”*, iar întreaga lui viață până când a intrat în corabie a fost sub influența judecății care va veni și a salvării casei sale. Tu și eu am fi vorbit

mai întâi despre judecată. Dar Dumnezeu vorbește mai întâi de *speranța* gloriei și nu de teamă. Aceasta este calea Sa.

De asemenea, este prețios să vedem în legătură cu salvarea lui Noe gândurile harului lui Dumnezeu asupra tuturor celor care sunt atât de dragi inimilor noastre. Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o corabie în care să intre împreună cu el și fiii săi, soția sa și soțiile fiilor săi. Și Noe a făcut cum i-a poruncit DOMNUL. Lumea putea să râdă și să-l considere nebun. Nu gândești tu, că l-au întreat: „Noe, ce construiești? De ce construiești corabia? Ce prostie să construiești o corabie atât de mare! Nu vei avea nevoie de așa ceva în toată viața ta. De unde va veni toată apa, pentru a face să plutească această cutie imensă? Cum o vei pune pe linia de plutire? Ce nebunie: să construiești o corabie departe de mare, în mijlocul țării!” În ciuda tuturor batjocurilor, el a continuat, plin de teamă, să construiască corabia, nu un an, doi sau zece ani, ci 120 de ani, pentru a-și salva casa. În acest fel, el a propovăduit dreptatea lui Dumnezeu prin cuvânt și faptă lumii care râdea și își bătea joc de el. Fiecare cui bătut în corabie a condamnat lumea. Fiecare cuvânt, fiecare faptă din viața sa a vestit oamenilor că se aștepta la judecata lumii, dar la mântuire pentru el însuși.

Iubite cititor, este aceasta ceea ce facem noi? Dacă nu primim Cuvântul Dumnezeului nostru pentru noi înșine, pentru viețile noastre personale, nu există niciun beneficiu în a-L citi, aceasta doar ne îngâmfă și devine o cunoaștere fără valoare în capul nostru, care nu face decât să ducă la mulțumire de sine. Ceea ce avem nevoie este să lăsăm Cuvântul Său, care este mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri, să lucreze în noi, astfel încât să umblăm în lumina sfințeniei lui Dumnezeu. Dar cum stau lucrurile cu noi, cu viața noastră interioară și exterioară? Nu are nicio valoare să spunem lumii „sunt mântuit”, dacă nu o lăsăm să vadă aceasta prin viața noastră, prin fiecare cuvânt și prin fiecare acțiune.

Și încă o dată, să remarcăm: lui Noe nu i s-a spus să construiască corabia doar pentru el, ci toți ai săi trebuiau să intre în corabie împreună cu el. Nu am o părere prea bună despre cineva care spune: „Eu sunt mântuit” și apoi stă cu brațele încrucișate și spune: „Dacă copiii mei trebuie să fie mântuiți, atunci vor ajunge mântuiți”. Cât de teribil de dură trebuie să fie inima care nu are nicio grijă sau responsabilitate pentru mântuirea sau salvarea copiilor săi. Ce am fi crezut noi despre Noe dacă, în timp ce construia corabia, nu s-ar fi îngrijit de fiii săi și i-ar fi privit cum se acomodau în lumea pe care Dumnezeu voia să o distrugă, și s-ar fi purtat ca și cum ceea ce făcea pentru el însuși nu ar fi avut nicio semnificație pentru ei și nu ar fi fost treaba lor? Nu am putea crede, că el nu credea cu adevărat în potop, pentru că, dacă ar fi crezut în el, copiii săi ar fi fost cu el? Nu, putem fi convinși că, în toată puterea dragostei și a grijii sale, i-a unit pe toți ai săi cu el în construirea corabiei. Fie ca așa să fie și cu noi și în casele noastre. Sau, în timp ce noi înșine suntem mântuiți, suntem mulțumiți dacă copiii noștri au parte numai de bine în această lume, chiar dacă ei își urmează drumul lor fără să fie mântuiți? Iubite cititor, să învățăm și în această privință ceva de la Noe!

În versetele 8 și 9 găsim credința ca forță motrice în credincios, prin care acesta, *ascultător* de Dumnezeu, merge pe calea spre binecuvântarea sa. Avraam este prezentat aici ca un exemplu strălucit. În Geneza 12 găsim istoria chemării sale. Ceea ce ne spune Duhul Sfânt în Faptele apostolilor 7, în discursul lui Ștefan, aruncă o lumină suplimentară asupra acestui aspect. Istoria lui Avraam începe în *perioada de după potop*, când oamenii deveniseră idolatri și satan luase locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Avraam era unul dintre cei care se închinau la lemn și la piatră (Iosua 24.2). Abel, Noe și Enoh îl cunoșteau pe Dumnezeu, dar Avraam era un om care nu știa nimic despre Dumnezeu, până în ziua în care Dumnezeu i S-a descoperit personal și i-a spus să meargă într-o țară, pe care i-o va arăta. Nici măcar nu i-a spus la început care va fi acea țară. Dumnezeu a vrut ca Avraam să-L urmeze fără să știe unde îl duce. O astfel de urmare necesită încredere necondiționată în Cel care îl conduce. Să ne imaginăm că un străin

ne-ar cere să îl urmăim, fără să ne spună unde, ce încredere ar trebui să avem în această persoană, pentru a face aceasta! Cu siguranță, încrederea lui Avraam a fost slabă și șovăitoare la început. El nu l-a urmat complet decât atunci când Tarah a murit, dar atunci a mers pur și simplu în ascultare de Dumnezeu, fără să știe unde va merge.

Vecinii și cunoscuții lui cu siguranță au crezut că era foarte nebun. Citim că Avraam avea rude și ne putem imagina că ei au întrebat cu neliniște: „Unde te duci?”. Avraam nu putea să le spună nimic altceva, decât că voia să meargă acolo unde îl conducea Dumnezeu; fie la est, la vest, la nord sau la sud, nu le-a putut spune. Iar dacă ei l-au întrebat: „Cine este Dumnezeul tău? Unde este Dumnezeu? Noi nu-L vedem”, Avraam nu a putut să le arate pe Dumnezeul său. El nu le-a putut spune mai mult decât: „Unde mă duc, nu știu, dar îl voi urma pe Dumnezeul care mi s-a arătat”. Cu siguranță, lumea nu l-a înțeles. Dacă lumea ne înțelege, atunci putem fi siguri că suntem ca ea. Un redactor al unei reviste laice a scris odată: „Creștinii! Nu găesc prea multe diferențe între ei și restul lumii; fac aceleași lucruri, cu excepția faptului că sunt puțin mai serioși și nu merg la extreme.”

O, iubite cititor, dacă credința noastră ar fi mai vizibilă în lucrurile din viața de zi cu zi, lumea nu i-ar descrie pe copiii lui Dumnezeu într-un mod atât de trist. Te întreb pe tine așa cum îmi întreb și inima mea: Ești tu un Abel? Aduci tu jertfa de „mireasmă plăcută” înaintea Dumnezeului tău? Ești tu un Enoh? Umblă tu cu Dumnezeu? Ești tu un Noe? Condamni tu lumea prin viața ta? Ești tu un Avraam? Ești tu o mărturie pentru Dumnezeu? Ești tu asemenea credincioșilor din Tesalonic, care s-au întors la Dumnezeu cu inima, pentru a-L sluji pe Dumnezeul cel viu și adevărat și pentru a-L aștepta pe Fiul Său din cer? (compară Iosua 24.2-14 cu 1 Tesaloniceni 1.9,10).

Mă tem că nu suntem cu toții suficient de conștienți de ceea ce înseamnă să fii creștin. Este atât de ușor pentru noi să știm că suntem salvați de la judecată și că într-o zi vom fi la Domnul. Dar cum rămâne cu chemarea noastră cerească? Ca și Avraam, și noi avem o chemare, iar Dumnezeu vrea ca această chemare să fie adevăr și realitate în viața noastră; când mărturisim că umblarea noastră, cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3.20), El nu vrea ca umblarea noastră, legăturile noastre să fie în lume. Legăturile vechi au fost desfăcute și altele noi au fost făurite. Noi aparținem cerului. Pe pământ suntem doar străini și pelerini. Ne place să ne facem comozi și confortabili aici jos. Dar Dumnezeu cunoaște pericolul pentru noi și face contrariul. Când ne rugăm: „Fă-ne după chipul Tău”, vrem să spunem: „Ia de la noi, Doamne, tot ce ne împiedică să devenim aceasta”? El vrea ca ceea ce Îi cerem să fie adevăr și realitate în noi. Avraam a pornit la drum, fără să știe unde merge. A mers singur cu Dumnezeu. Asta este ceea ce trebuie să facem și pentru asta putem crede.

Modul în care credința lui Avraam ne întâmpină în versetul 9 ne va acuza cu siguranță de multe ori, pentru că suntem atât de înclinați să ne lăsăm copiii să meargă în afara căii credinței. Acest al 11-lea capitol din epistola către Evrei ne oferă două exemple bune, că copiii trebuie să se găsească acolo unde sunt părinții. Noe a construit o corabie pentru el și pentru toți ai săi. Avraam a locuit în corturi cu Isaac și Iacov, co-moștenitorii făgăduinței, și să observăm, de asemenea, că aici nu se vorbește doar de Isaac, fiul său, ci și de nepotul său Iacov. Cât de mult ne lipsește o astfel de credință. Câte binecuvântări am avea pentru noi înșine și pentru alții, dacă am trăi mai mult în credință. Avraam a avut o asemenea conștientizare a prezenței și călăuzirii lui Dumnezeu, încât l-a urmat pe Dumnezeu pe căi despre care nu știa unde duc și și-a luat întreaga familie cu el pe acele căi. Există oare ceva în lume mai sigur decât faptul că Dumnezeu este cu noi? Este prezența Sa mai sigură decât pământul pe care stăm și decât soarele care strălucește deasupra noastră? O, cât de des nu este așa! A existat o oră sau o jumătate de oră sau, să zicem,

cinci minute în această zi în care am pierdut această conștientizare a prezenței Sale? Cât de mult avem nevoie ca inimile și mințile noastre să fie în mod constant conștiente de prezența Sa!

La studiul acestui capitol, găsim cum credința leagă chiar și cele mai simple și naturale lucruri de Dumnezeu. Credința recunoaște că nici omul, nici satan nu pot produce nimic de la sine. Este ceea ce vedem în versetul 10. Dar, ar putea spune cineva, a produs Dumnezeu și aceasta sau aceea prin care este dezonorat? Toate lucrurile au devenit rele abia prin utilizarea lor. Ele au fost folosite greșit și stricate de om. Dumnezeu era autorul cetăților. Era în planul *Său* să construiască o cetate; acest gând nu a fost mai întâi în om. Astfel, Avraam a căutat o cetate, dar una care să aibă temelii și al cărei constructor și creator să fie Dumnezeu. Când omul a început să construiască o cetate, a făcut-o, ca să spunem așa, în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, împotriva hotărârii Sale; „vei fi rătăcitor și fugar” (Geneza 4.12,17). Și iarăși citim că omul, contrar voinței lui Dumnezeu de a umple pământul, a vrut să construiască o cetate, pentru a-și face un nume, ca să nu fie împrăștiat pe tot pământul. Timpul lui Dumnezeu de a construi o cetate nu venise încă. El le-a încurcat limbajul și ei nu și-au putut îndeplini intenția (Geneza 11.4).

Dumnezeu nu avea o cetate în acel moment, iar Avraam nu a vrut o cetate construită de oameni, el locuia în corturi. El era pregătit să trăiască în corturi și să aștepte cetatea lui Dumnezeu. Ar fi fost foarte rău pentru Avraam dacă ar fi luat parte la o astfel de cetate. Aceasta este o lecție foarte practică pentru noi. Suntem noi dispuși să fim fără cetate și fără cetățenie, sau dorim să avem un nume aici jos? Lumea are cronicile ei și înregistrează numele oamenilor care s-au făcut mari în ochii ei. Dumnezeu are și El o cronică, în care înregistrează tot ce facem, bun sau rău. Un exemplu de cronică a lui Dumnezeu avem în cele patru Evanghelii. Ele conțin înregistrarea divină a vieții Domnului nostru Isus, în măsura în care I-a plăcut lui Dumnezeu să o noteze pentru binecuvântarea și bucuria noastră prezentă. Restul îl vom afla într-o zi în cer. Dar nimic din viața Sa nu a fost pierdut sau trecut cu vederea. Dumnezeu știe și Dumnezeu a păstrat totul, tot ceea ce a făcut și a spus Fiul Său iubit. Ne putem face o idee despre mărimea acestei comori atunci când citim: „Și sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris unul câte unul, gândesc că nici chiar lumea însăși n-ar cuprinde cărțile scrise” (Ioan 21.25). Și, dragă cititorule, Dumnezeu păstrează toate faptele, cuvintele și gândurile noastre și locul și răsplata noastră vor fi într-o zi în cer potrivit cu tot ceea ce se găsește în cărțile Sale.

Nimeni să nu mă înțeleagă greșit, aici nu este vorba despre mântuire, ci despre răsplată. Aș dori să folosesc o imagine pentru a arăta ce vreau să spun: Bismarck nu a fost cancelar al Reich-ului pentru că era german, ci și-a câștigat locul și rangul prin munca sa. Toți cei care sunt mântuiți vor fi în glorie, dar nu toți sunt egali acolo. Cred că Avraam va fi foarte diferit de ceilalți. Domnul Isus, bineînțeles, va avea cel mai înalt loc, nu numai pentru că este Fiul lui Dumnezeu, ci și pentru că a ocupat locul cel mai de jos aici pe pământ și a slujit pentru plăcerea lui Dumnezeu. Nu cel care a fost cel mai mare aici va fi și cel mai mare sus. Unii care au fost printre cei mai de jos și mai săraci aici vor fi printre cei răsplățiți din belșug acolo. Nu spun că ne *cumpărăm* un loc în cer prin fapte, dar este cert că toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească ceea ce a făcut în trup, după cum a făcut, fie binele, fie răul (2 Corinteni 5.10). O stea diferă de o altă stea prin strălucire. La fel este și învierea morților (1 Corinteni 15.40,41). Cei care au pierdut totul aici jos, de dragul lui Hristos, vor fi primi din nou din belșug acolo. Martirul spaniol Matamoros, care a fost aruncat în închisoare, căruia i-a fost luată soția și copilul său și tot ce avea, a îndurat aceasta cu bucurie și a spus: „Nu pot să mi-L ia pe Hristos”, și a fost mai fericit ca niciodată. Răsplata lui va fi mare.

În versetul 11, ni se arată puterea credinței în viața de familie. Dumnezeu ne spune că Sara a primit prin credință de la Dumnezeu ei ceea ce noi am considera un lucru firesc. Dumnezeu ne

arată aici că ea și-a primit fiul prin credință, prin puterea Sa. Dumnezeu a așteptat cu împlinirea promisiunii până când orice speranță s-a stins din punct de vedere natural. El îi promisese lui Avraam că va face din el o națiune mare și totuși nu avea nici un fiu. Cum avea să se întâmple aceasta? Credința așteaptă de la Dumnezeu răspunsul la această întrebare și astfel, într-un anumit sens, Sara a devenit mama lui Isus, deoarece din Isaac a ieșit Iuda și din Iuda a ieșit Hristos. Este atât de frumos să vedem cum Dumnezeu, în cuvintele Sale, trece cu vederea multe neajunsuri, atât la Avraam, cât și la Sara. El trece peste râsul Sarei aici și relatează doar despre credința ei.

Evrei 11.13: În credință au murit toți aceștia, neprimind promisiunile, ci văzându-le de departe și salutându-le și mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

În versetul 13 al capitolului nostru aflăm că toți aceștia au murit în credință. Chiar și moartea este descrisă aici ca un act de credință. Nu se spune aici „prin credință”, ci „în credință”. Credința lor a *îmbrățișat* lucrurile îndepărtate, nevăzute, și cu certitudinea *posesiunii* acestor lucruri, care se aflau în depărtarea nevăzută, au murit. Moartea lor nu a fost o plată a „tributului naturii”, ci în *puterea vieții divine*, care *s-a revelat chiar în moarte*. Este una să vezi ceva în depărtare sau să fii convins de ceva, și este altceva să *îmbrățișezi* ceva. A îmbrățișa este ca și cum ai îmbrățișa o persoană cu brațele, așa cum a făcut tatăl cu fiul risipitor. Așadar, Avraam a *îmbrățișat promisiunea*, iar asta l-a făcut străin și pelerin. Noi nu suntem străini și pelerini în această lume până când nu am *îmbrățișat* comoara din El și dragostea Sa. Aceasta nu înseamnă că, dacă suntem „străini și fără cetățenie pe pământ”, este greșit să avem o casă sau să trăim într-un oraș, dar întrebarea este: „Ce loc au lucrurile în *inima* noastră?”. Nu mă gândesc să fiu nefiresc sau să fiu fanatic. Dar, mărturisim noi în căile noastre și în umblarea noastră că suntem *străini*? Exprimă viața noastră clar că suntem în căutarea unei patrii? Când intri într-o casă, poți recunoaște adesea inima persoanei căreia îi aparține casa. O poți vedea în mobilier, în haine și într-o mie de alte lucruri mărunte. Bineînțeles că trebuie să avem lucruri pământești, dar este inima noastră legată de aceste lucruri? Chiar și lucrurile foarte mici au puterea de a ne copleși și de a ne scoate sufletul din părtașia cu Domnul. O lingură, așa cum este așezată pe masă - modul în care sunt așezate scaunele, astfel de lucruri mărunte au puterea de a ne emoționa și de a ne înfuria în așa fel încât gura să rostească cuvinte pripite. Când ținutul nu a putut aduce roade ca Avraam și Lot să locuiască împreună cu turmele lor, Avraam avea dreptul la întâietate, dar a renunțat la ea. El a spus: „Să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi!” [Geneza 13.8]. Lucrurile nu au avut *putere asupra inimii lui* și a putut spune: Prefer orice altceva, dar pur și simplu fără ceartă.

De multe ori m-a frapat modul în care moartea este ceva cu totul diferit pentru credincioșii *din zilele noastre* decât era pentru credincioșii din *Vechiul Testament*. „În credință au murit toți aceștia, neprimind promisiunile”. Ei *aveau* promisiuni, și asta era cu siguranță ceva foarte mare, dar noi avem *mai mult* decât promisiuni - avem *lucruri mai bune* decât să murim în credința acelor promisiuni, oricât de glorioase ar fi. Îl avem pe *Hristos* Însuși, iar toate promisiunile sunt Da și Amin în El (2 Corinteni 1.20). De aceea, moartea era ceva cu totul diferit pentru acei credincioși dinaintea finalizării lucrării de răscumpărare, decât este pentru noi. Ei se temeau de moarte și încercau să o evite, dacă era posibil. Și de ce? Pentru că păcatul nu fusese *încă* înlăturat și moartea avea încă o țepușă: „țepușa morții este păcatul”.

Cât de diferit este acum! Pentru un credincios, dacă trăiește cu adevărat în credință, moartea este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla, cu excepția, bineînțeles, a venirii Domnului. Și

totuși, găsești adesea credincioși care sunt îngroziți și speriați la gândul morții. Este trist când noi, care nu numai că avem promisiuni, ci și pe Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, ne permitem să fim speriați de moarte. Aceasta dovedește două lucruri: în primul rând, că rezultatul răscumpărării nu este pe deplin înțeles și, în al doilea rând, că cunoașterea lui Hristos și dragostea pentru El sunt mici. Dacă Îl iubesc cu adevărat pe Mântuitorul meu, nu mă voi îngrijora de drumul pe care merg la El, iar dacă am înțeles ce este răscumpărarea și ce a realizat El pentru mine, mă mai pot teme de moarte? Păcatul a fost îndepărtat - crucea lui Hristos nu a îndepărtat doar păcatele mele, ci și păcatul. Prin urmare, moartea nu mai are nici o țepușă pentru cel credincios, da, apostolul spune chiar mai mult, el spune: „moartea este a noastră” (1 Corinteni 3.22). Cândva aparțineam morții, acum moartea ne aparține. Ea face parte din posesia noastră, pe care am primit-o de la Domnul.

Să ne gândim dacă Dumnezeu ne-ar da puterea de a folosi *această* posesiune a noastră (și o face, în ceea ce privește inimile noastre), cum am folosi-o? Cred că majoritatea dintre noi, dacă am fi sinceri, am spune: „Nu aș folosi-o nicidecum”. Dar nu este asta trist? Nu arată asta cât de puțin este Hristos țelul inimilor noastre? Dacă îmi doresc cu ardoare să fiu la El, mă voi îngrijora cum să ajung la El? Unii spun: „Oh, vreau cu plăcere să fiu la Isus, dar nu vreau să *mor* pentru a ajunge la El”. Nu le place această cale. Dumnezeu ne-a dat moartea - ea este *a noastră* (ca parte a ceea ce ne aparține în Hristos), nu ca să o *folosim* cum vrem noi, ci ca să testăm prin ea cum stă inima noastră față de Domnul.

Să presupunem că aș fi pus 1000 de mărci în bancă pentru fiica mea; ele îi aparțin, dar nu i-aș fi dat autoritatea de a le folosi *după voia ei*, pentru că ar putea să se poarte prosteste cu ele și să se păgubească. Pentru că vreau să știu ce simte ea pentru mine în legătură cu aceste bunuri, ce ar face dacă ar putea dispune de ele, îi spun: „Copila mea, banii sunt ai tăi, ce ai vrea să faci cu ei?” Secretul iese imediat din inima fiicei mele. Dacă se gândește *numai la ea însăși*, va spune: „Aș vrea așa și așa” - ceva care i-ar face plăcere *ei înșiși*; dacă se gândește la mine: „Aș vrea așa și așa, ca să te bucuri” - alegând, potrivit înțelegerii sale, ceea ce mi-ar face cel mai mult plăcere. Acesta este copilul care bucură inima unui tată.

Acum, dacă ar trebui să alegem să trăim sau să murim, ce am face? Pavel putea spune: „Doresc să plec” (Filipeni 1.23), dar, deși tânjea după aceasta, el mai spune și: „Viața este Hristos pentru mine”. El ar avea o răsplată mai mare dacă L-ar mai sluji pe Domnul aici jos, așa că *a trăi* era un câștig pentru el, și totuși a adăugat: „*a muri este câștig*”. Dacă dorim din inimă să fim la Hristos, nu ne vom gândi atât de mult la ce *răsplată* vom avea acolo; desigur, știu că El va da răsplata și nu o voi prețui cu ușurință, pentru că acea răsplată va fi o bucurie deosebită și veșnică pentru noi acolo, dar dorința mea nu este pentru răsplată, ci pentru *El Însuși*, pentru a fi la El. Dacă doresc să fiu pe placul inimii lui Dumnezeu - „Scumpă este în ochii Domnului moartea celor evlavioși ai Săi” (Psalmul 116.15) - atunci voi dori să mor, deși, bineînțeles, eu nu caut moartea, ci pe Domnul Isus.

Dar cum stau lucrurile cu noi astăzi? L-am căutat cu privirea astăzi? L-am așteptat cu atâta ardoare, încât să putem spune, ca să zicem așa, că suntem surprinși că nu a venit; L-am căutat cu privirea cu atâta dor și L-am așteptat și suntem mâhniți că nu a venit încă? Arată oare viața noastră în mod clar că Îl așteptăm pe Domnul Isus? Oh, spui tu, mă face atât de neliniștit să fiu mereu în așteptare. Nu este nicidecum așa! Nu cred că cineva va fi la fel de calm în toate acțiunile sale și în toate împrejurările vieții ca acela care Îl așteaptă cu adevărat pe Domnul cu inima, zi de zi. Dacă eu cred cu adevărat că El vine, voi dori ca El să-Și găsească plăcerea în tot ce fac. Dorința mea va fi, atunci când Îl aștept, ca totul să fie în ordine când El va veni.

În toate lucrurile din viața noastră ar trebui să se exprime faptul că suntem în căutarea unei alte patrii. Diferența dintre noi și lume ar trebui să fie evidentă peste tot. Fie ca Domnul să ne dea acest har, pentru ca să fie așa!

Evrei 11.15-19: Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă; dar acum doresc una mai bună, adică cerească; de aceea, Dumnezeu nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate. Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac; și el, care își însușise promisiunile, oferea jertfă pe singurul său fiu, ca acela căruia i se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța!”, socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit.

Al 15-lea verset al capitolului nostru conține cuvântul cu urmări grave: „a se întoarce”. El ne amintește că există posibilitatea de a ne întoarce. De la fiecare nouă lumină, de la fiecare nouă binecuvântare pe care Dumnezeu ne-o arată, putem, dacă vrem, să ne întoarcem înapoi. Să nu mă înțelegeți greșit, nu vreau să spun că un credincios *se poate pierde*, ci că atunci când Dumnezeu îi dă credinciosului o nouă lumină prin Cuvântul adevărului, depinde de credincios să dovedească prin *ascultarea* sa că harul lui Dumnezeu l-a eliberat de toată voința proprie, pentru a-L urma pe Domnul. Suntem mântuiți *o dată pentru totdeauna*, dar apoi El lasă la latitudinea noastră, ca să spunem așa, dacă *vrem să-L urmăm* din inimă. El *nu ne forțează* să-L urmăm, noi putem să o facem sau nu.

Așa vedem și în cazul orbului Bartimeu; când Domnul Isus i-a deschis ochii, nu l-a forțat să-L urmeze. El îi spune: „Du-te”. Dar ce face Bartimeu? Citim că *L-a urmat* pe drum. Ar fi putut merge cu *mulțimea*, dar a mers *cu Isus*. Isus îi redase vederea și acum a vrut să-L urmeze. (Marcu 10.46-52).

La fel a fost și cu sfinții din Vechiul Testament. Ei nu s-au întors, ci au plecat să caute o țară mai bună. Astăzi, însă, putem vedea creștini care, deși L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor al lor, se întorc în lume. Pentru că inimile lor s-au întors acolo, ei umblă din nou cu lumea ca și cum i-ar aparține, deși nu mai pot aparține niciodată lumii. Crucea, care ne-a eliberat de pierzarea veșnică, ne-a eliberat și de lume pentru totdeauna. Crucea lui Hristos stă între noi și lume. Dacă vreau să mă întorc la lume, trebuie să trec peste crucea lui Hristos, ca să spun așa. Acesta este un gând foarte serios.

Dacă *sfinții din Vechiul Testament* au ținut cu credință de promisiuni, cu atât mai mult ar trebui *noi* să facem aceasta, care avem un Mântuitor viu, care se roagă pentru noi. Ei doreau o patrie mai bună și, de aceea, lui Dumnezeu nu I-a fost rușine să fie numit Dumnezeul lor. Cât de prețios și binecuvântat este aceasta! Avraam s-a încrezut în Dumnezeu cu privire la o cetate, iar lui Dumnezeu nu I-a fost rușine să fie numit Dumnezeul lui, pentru că îi pregătise o cetate.

Dacă nu ar fi fost harul Său nemărginit față de noi, gândesc că Dumnezeu ar trebui foarte des să Se rușineze de poporul Său, să Se rușineze să fie numit de ei Dumnezeul lor. Nu pentru că nu vrea să-i recunoască drept copiii Săi, aceasta o face de dragul Fiului Său, ci pentru că El trebuie să Se rușineze să fie numit Dumnezeul lor din cauza căilor lor. Știm ce înseamnă să ne fie rușine de comportamentul rău al unui frate sau al unei surori. Când suntem cu cineva, a cărui părere bună este importantă pentru noi, și apoi ne întâlnim cu acel frate sau acea soră, cât am vrea să trecem pe lângă el, ca și cum nu am avea nicio relație cu el, iar apoi, când suntem

Întrebați despre el sau despre ea, cât am vrea să spunem cât mai puțin posibil despre ceea ce știm!

I-a fost rușine lui Dumnezeu de Lot, când nu a vrut să intre în casa lui? Îngerii nu au vrut să intre în casa lui, ca și cum le-ar fi fost rușine de el și de casa lui. Iar când au intrat, au făcut-o pentru a-l proteja pe Lot și apoi l-au condus afară cât mai repede posibil. „Ieși afară”, a fost cuvântul lor către Lot, „ieși din acest loc etc.”. Și, cât de repede au putut, l-au părăsit. Cât de diferit a fost cu Avraam. El este numit „prieten al lui Dumnezeu” (Iacov 2.23). Dumnezeu spune: „Să ascund Eu de Avraam ce vreau să fac?” Cât de puțini sunt astăzi cei pe care Dumnezeu îi poate numi și recunoaște în acest fel. De multe ori alergăm atât de mult după lucrurile noastre, încât nu-I dăm lui Dumnezeu suficiente ocazii pentru a putea umbla cu noi și a ne face prietenii Săi. Nu-i așa că este rușinos și umilitor? Și pe de altă parte, cât de binecuvântat este faptul că, deși Dumnezeu a trebuit adesea să Se rușineze de poporul Său, El nu a luat *niciodată* înapoi nimic din ceea ce le dăduse odată. Pe cine salvează El, El îl salvează pe deplin. Să ne uităm la Petru; el a greșit și a greșit teribil. I-a luat Domnul cheile Împărăției, care îi fuseseră încredințate? Nu, El l-a adus înapoi, i-a restabilit sufletul și i-a dat lucruri chiar mai mari și mai glorioase decât Împărăția, și anume îngrijirea mieilor și a oilor Sale.

În versetele 17, 18 și 19 vedem credința ca forță motrice a *devotamentului* față de Dumnezeu. Aceste trei versete conțin ceva cu totul diferit de ceea ce am studiat până acum. În celelalte versete am văzut ce i-a dat Dumnezeu lui Avraam. În aceste trei versete îl găsim pe Avraam *dând înapoi* lui Dumnezeu ceva din ceea ce dragostea lui Dumnezeu i-a dat. Avraam avea un fiu, unul care era foarte diferit de ceilalți fii ai săi. Acest unic fiu nu i-a fost dat în mod pur natural, ci numai ca răspuns la credința sa în promisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spusese că sămânța lui va fi găsită în *Isaac*, astfel încât *totul a stat sau a căzut odată cu Isaac*. Avraam a crezut aceasta și a primit acest fiu atunci când era foarte bătrân, iar Sara nu mai avea vârsta necesară pentru a-i da un fiu conform ordinii naturale. Acum Dumnezeu l-a pus pe Avraam la încercare.

Să observăm aici că Dumnezeu nu a pus la încercare credința lui Avraam la început, când l-a chemat. L-a chemat mai întâi din Ur în Caldeea, apoi l-a condus pas cu pas până când i-a întărit credința. Apoi i-a dat marele dar, fiul promis, iar apoi S-a apropiat de Avraam și i-a cerut, ca să zicem așa, să-I dea fiul înapoi. Și cu toate că toate promisiunile de binecuvântare i-au fost date în acest fiu, Dumnezeu îl găsește pe Avraam gata și dispus să I-l dea înapoi pe Isaac. Cât de puțin cunoaștem noi o astfel de solitudine! Suntem dispuși și fericiți să-I aducem păcatele noastre, pentru că știm că ele ne vor duce la pierzare, dar cât de puțin suntem dispuși să-I dăm înapoi unele dintre binecuvântările pe care ni le-a dat!

Dumnezeu îl binecuvântase pe Avraam din belșug; El nu putea să-i dea mai mult decât i-a dat. Avraam a umblat cu Dumnezeu în intimitatea unui prieten, iar Dumnezeu îl testează acum pe Avraam, pentru a vedea dacă este dispus să-I dea înapoi o parte din ceea ce i-a dat. El strigă „Avraam!”, iar Avraam răspunde imediat: „Iată-mă!”. Pentru el nu se pune problema dacă Dumnezeu Se referă cu adevărat la el sau dacă îl cheamă, ci răspunde imediat, așa cum ar face-o într-o relație de prietenie cu o altă persoană. Cât de simplu spune el: „Iată-mă!”. Cât de des îi auzim pe credincioși vorbindu-și *unii altora pe un ton firesc*, dar de îndată ce îi auzim vorbind *cu Dumnezeu, ei își schimbă complet tonul vocii și modul de a vorbi*. De ce se întâmplă aceasta? Le lipsește simplitatea. Nu ar trebui să umblăm cu toții într-o asemenea intimitate cu Dumnezeu încât să putem spune: Nu există nimeni cu care să pot vorbi la fel de deschis cum pot vorbi cu Dumnezeu? Adică, nu există nimeni cu care să putem vorbi *atât de simplu, atât de direct, atât de deschis și de neprefăcut* ca și cu Dumnezeu.

Vedem oameni mergând în așa-numitele locuri de închinare cu capul plecat și cu respirația reținută. Ce dovedește aceasta? Ei nu-și duc viața *de zi cu zi* fiind conștienți de prezența lui Dumnezeu și nu sunt obișnuși să stea înaintea Lui. Dumnezeu nu se uită la un cap plecat; El se uită la o inimă plecată. Cu siguranță, se cuvine să fim smeriți. „El este Cel măreț și Cel înălțat”, Cel care locuiește „cu cel cu duhul zdrobit și smerit”, după cum citim în Isaia 57.15. Putem fi siguri că Avraam era smerit, cu duhul zdrobit și smerit, dar era simplu. Și, iubitorilor, cu cât este mai intensă și mai intimă umblarea noastră cu Dumnezeu, cu atât vom fi *mai simpli*. I-a răspuns Dumnezeu fariseului care spunea rugăciuni lungi în Templu, înconjurat de lucrurile pioase ale religiei? Dar cât de real i-a vorbit Dumnezeu păcătosului, atunci când acesta s-a adresat Lui *simplu și sincer*? Privește-L pe Domnul Isus, pe smeritul Isus din Nazaret, cum vorbea cu pescarul Petru sau cu Iacov sau cu Ioan. Privește-L cum stă în Betania la masă cu tot felul de oameni, Marta slujește, Maria stă la picioarele Lui; privește-l pe Avraam, el Îl roagă pe Dumnezeu să mănânce la el, și El o face! Aceasta ne arată cât de simplu se poartă Dumnezeu cu copiii Săi. În Isus, în timp ce vorbește și umblă cu Petru, Îl putem vedea pe Dumnezeu în relația Lui cu lucrătorii, pentru că Isus este Dumnezeu.

Dacă oamenii ar fi scris istoria lui Avraam, ar fi adăugat detalii și înfrumusețări pentru admirarea lui Avraam; dar cât de simplă este relatarea lui Dumnezeu. Se spune doar: „Avraam!”, iar apoi urmează răspunsul simplu al lui Avraam: „Iată-mă”. Dumnezeu continuă: „Ia acum pe fiul tău!” (El nu-l consideră deloc pe Ismael ca fiind fiul său.) „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu” - cum trebuie să fi pus aceasta la încercare inima lui Avraam! acest: „pe singurul tău fiu, *pe care-l iubești*” - „și **jertfește-l**”. Avraam nu spune niciun cuvânt; nici nu întreabă cum intenționează apoi Dumnezeu să-Și îndeplinească promisiunile; nici măcar nu spune: „De ce?”, ci pur și simplu și fără nicio întrebare *îl dă la moarte*. El intră imediat în acțiune. Știe că trebuie să meargă la locul unde Dumnezeu îi va spune să meargă, așa că se pregătește pentru călătoria de trei zile. Se trezește dis-de-dimineață, pune șaua pe măgar, ia cu el doi dintre slujitorii săi și pe fiul său Isaac, ia un cuțit și lemne și pornește la drum în liniște și calm. *Credința* i-a permis lui Avraam să facă toate acestea, *natura* nu a avut nici un rol în asta.

În această călătorie de trei zile există mai mult decât faptul că Avraam l-a condus cu credință pe fiul său Isaac la locul de jertfă. Cred că vedem în aceasta un model al lui Dumnezeu Însuși, care Îl conduce pe propriul Său Fiu preaiubit la locul de jertfă, pentru a-L da „pentru noi toți”. Dar vedem o mare diferență: El, care nu l-a cruțat pe *propriul Său Fiu*, l-a cruțat pe *fiul lui Avraam*. Ce trebuie să fi simțit inima lui Dumnezeu în timpul celor trei ani, în care El l-a dus pe Fiul Său pe pământ ca Miel de jertfă la crucea de pe Golgota.

În a treia zi, Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul în depărtare. El vorbește cu cei doi slujitori și le cere să rămână acolo, în timp ce el merge *să se închine*. Isaac și el merg acum singuri mai departe. Din acest moment, am putea spune că intrăm în esența și taina întregului proces. Totul este acum *închinare*. *Cea mai adevărată* închinare, așa spune eu, este cea pe care niciun ochi nu o vede și nicio ureche nu o aude, cu excepția urechii lui Dumnezeu. Nimic nu trebuie să fie atât de respingător pentru Dumnezeu, ca închinarea adusă pentru a fi auzită și văzută de *oameni*.

Aș dori să compar mersul lui Avraam și Isaac pe drumul spre Muntele Moria cu Ghetsimani. Apoi, ajuns la locul de jertfă, Avraam ia lemnele și îl așază pe Isaac pe ele. El ia cuțitul, pentru a-și sacrifica fiul - el împlinește voia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu consideră că este împlinită, că Avraam l-a dat ceea ce îi ceruse și îi dă înapoi pe fiul său.

Cum stau lucrurile cu noi? Mergem noi pe urmele pașilor lui Avraam? **Oare nu ne-a încredințat harul lui Dumnezeu și nouă multe bunuri de preț?** El ni le-a dat în dragostea Sa, iar când ne cere acum să l le *dăm înapoi*, le dăm noi înapoi *de bunăvoie și cu bucurie*? Poate fi cel mai drag, mai plăcut și mai preferat obiect al inimii noastre, când îl dăm Domnului prin

har, ce mărturie este aceasta despre *puterea credinței*! Aceasta este ceva pe care nu o vom avea în cer, numai aici *pe pământ* avem *credință*, iar Dumnezeu o încearcă și o testează pentru gloria Sa și pentru binecuvântarea noastră. El ne testează credința pentru a vedea dacă *avem încredere* în El, iar când vede că avem încredere în El, ne dă înapoi mult mai mult decât ne-a luat.

Comoara lui Dumnezeu este în mod constant mărită prin credința poporului Său. El ne conduce prin ispite de tot felul, așa cum spune Petru: „Pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.7).

Fie ca Domnul să ne dăruiască tuturor mai mult din *credința* care **primește** cu *inima deschisă* binecuvântarea pe care Dumnezeu ne-o poate da și **îi dă înapoi** cu *mâna deschisă*, în duh de *închinare*, orice ar cere El de la noi!

Titlul original: Der Gerechte aber wird aus Glauben leben.
Sursa: *Handreichungen aus dem Worte Gottes*, Vol. 10, 1925.